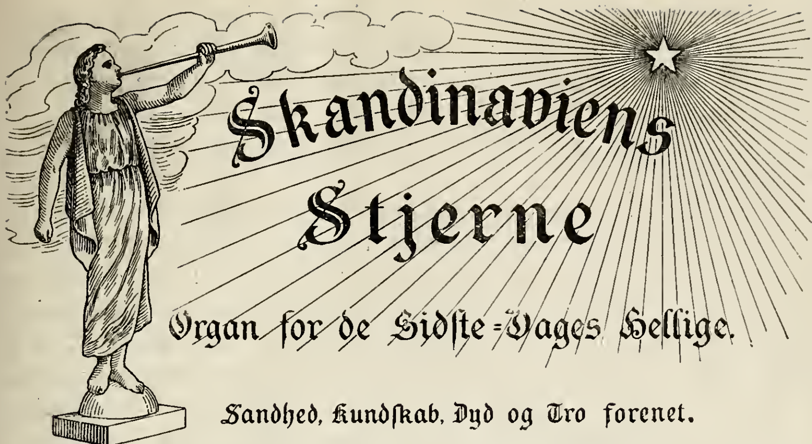

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 7	1. April 1909	58. Aargang

Guddommelige Syners Natur og Virkelighed.

Af Præsident Charles W. Penrose i Millennial Star.

Der synes at mangle den rette Forstaaelse eller det rette Begreb angaaende de i den hellige Skrift omtalte guddommelige Syner. Nogle af de guddommelige Tilkjendegivelser, hvorom saavel det gamle som det ny Testamente beretter, ere blevne forstaaede som personlige Møder eller Sammenkomster med den Almægtige, medens de kun bleve givne i Form af Syner. Naar dette er forklaret og Skriftens Ord anførte som Bekræftelse paa dette Faktum, opstaar der i nogle Personers Sind Tvivl angaaende Virkeligheden og Værdien af saadanne Tilkjendegivelser. For Exempel: Den første store Aabenbaring til Profeten Joseph Smith angaaende Aabningen af denne Evangelie-Husholdning er fuldstændig rigtig opfattet som en virkelig Kommunikation fra Gud Fader og hans Søn Jesum Kristum til den unge Sandhedssøger. Dennes egen Fortælling om den betydningsfulde Tildragelse er smuk paa Grund af dens naturlige Simpelhed. Medens han bad i Tro i Overensstemmelse med Apostelen Jacobs 1. Kap. 6. Vers, i en Lund nær sin Faders Hus, saa' han midt paa Dagen i det aabne Solskin et herligt Lys, langt stærkere end Solen, neddale fra Himmelen som en Støtte, og i denne saa han to Væsener ens i Form og Størrelse; idet den ene pegede paa den anden, sagde den: „Dette er min elskelige Søn, hør ham." Den unge Mands Spørgsmaal om, hvilken af de forskjellige Sekter, der var den rette, og Frelserens Svar, at de alle var afvegne, samt det Løfte, at Evangeliets Fylde skulde blive ham aabenbaret i rette Tid, var saa naturlig og vir-

kelig, som nogen Samtale kan være; Profeten siger selv gjentagende Gange, at det var „et Syn"; men dette Syn var af den samme Kraft, Betydning og Virkning, som hvis de himmelske Væsener vare komne ned fra Herlighedens Regioner og havde talet med Drengen, som nu i Aanden blev draget hen til dem og velsignet med dette direkte Svar paa hans Bøn.

I vor Tid af Vantro og Tvivl er der mange Mennesker, som modsætte sig endog Tanken om Muligheden af, at Gud vilde nedlade sig til at tale med Dødelige, medens de dog indrømme, at han gjorde det i gamle Dage. Der kan imidlertid ikke anføres nogen Grund, hvorfor Tiden skulde forandre den Almægtiges Veje og hans Hensigter. Da Martyren Stephanus blev stenet til Døde for sin Tro, sagde han: „Jeg ser Himmelen aaben, og Menneskens Søn staaende ved Guds højre Haand." Der er skrevet i Ap. Gj. 7, 55.: „Men da han var fuld af den Helligaand, skuede han op mod Himmelen, og saa' Guds Herlighed, og Jesum staaende hos Guds højre Haand." Men Folket, som stod omkring, ligesom mange vilde gjøre i vor Tid, bed Tænderne sammen og stenede ham. Hvad Stephanus saa', var et Syn, men det var virkeligt, tydeligt og sandt. De, der vare omkring ham, saa' ikke mere end de, der vare med Saulus fra Tarsus, da Kristus aabenbarede sig for ham paa Vejen til Damaskus og straffede ham for hans Modstand mod Sandheden og fortalte ham, hvorledes han kunde lære Salighedens Vej at kjende. Det var et Syn, der blev tilstaaet Peter, Jacob og Johannes, da de saa' Moses og Elias med Jesus paa Forklarelsens Bjerg. Mange Tilkjendegivelser af den Slags ere nedskrevne i det nye Testamente, af hvilke en af de største er den, der blev given til Apostlen Johannes paa Øen Patmos, og som er beskreven i Johannes Aabenbaring. Det var ved et Syn, at Esaias saa' Gud siddende paa sin Trone i det Aar, da Kong Ussiæ døde (Esaias 6. Kap.). Mange af Herrens Tilkjendegivelser i det gamle Testamente skete ved Syner. I 1. Kong. 22, 19. fortæller Profeten Michæas: „Hør derfor Herrens Ord: Jeg saa' Herren sidde paa sin Trone, og al Himmelens Hær staaende hos ham, hos hans højre og hos hans venstre Side." Dette saa' han tydeligt i et Syn. Ligeledes aabenbarede Gud Himmelens Hemmeligheder til Profeten Daniel „i Synerne om Natten". Det Forgangne, det Nærværende og det Tilkommende er bleven udfoldet for Guds udkaarede Tjenere ved Syner og Drømme, og Alt det, de forudsagde, og den Underretning, de meddelte, blev altsammen opfyldt paa det nøjagtigste. Nogle mene, at saadanne Tilfælde, som at Gud talede Ansigt til Ansigt med Moses, og at han talede med Moses og Aaron, Nadab og Abihu og 70 Ældster (2. Mos. 24, 9—11.) vare Syner; men disse Tilkjendegivelser vare virkelige; disse hellige Mænd baade saa' og hørte, hvad de beskrev. Deres Vidnesbyrd ere klare og bestemte.

Naar Syner gives angaaende Ting, der tilhøre Fortiden eller Fremtiden, da vise de sig, som om det var i Nutiden. Dette er Noget, der ikke let kan begribes af Personer, som aldrig ere blevne velsignede med et saadant Syn eller himmelske Tilkjendegivelser. Det Tilforladelige i dette vil ikke desmindre blive forstaaet ved at læse Johannes Aabenbaring med dyb Eftertanke; den indbefatter Ting, der ere sket, Ting, som ske nu, og Ting, der ville ske. Flere af de profetiske Dele ere allerede opfyldte, medens andre endnu ikke ere blevne det. Saaledes saa' han Opstandelsens Orden, af hvilken een vilde finde Sted 1000 Aar før den sidste. De forskjellige Opstandelser af de Døde bleve alle viste til ham; endog Jordens endelige Gjenløsning, indtil den bliver iført Guds Herlighed og Herren selv skal besøge den og dvæle blandt dens Indvaanere, blev tydeligt vist ham i det storslaaede Syn.

Aabenbaringen til Profeten Joseph Smith og Ældste Sidney Rigdon, nedskrevet i Pagtens Bog 76. Kap., er en anden Illustration af, hvorledes forgangne, nærværende og tilkommende Tildragelser kunne blive udfoldede og tydeliggjorte ved et himmelsk Syn, og vi betragte dette som et af de vigtigste og herligste Syner af det Slags, som findes optegnet i vor Tid i hellige Bøger, der ere i Menneskeslægtens Besiddelse. Sproget, som er anvendt deri, er saa simpelt og tydeligt, at der ikke udkræves nogen extraordinær Lærdom for at fatte og forstaa dets Betydning. I den Henseende er det betydelig forskjelligt fra mange af de hebraiske Meddelelser, der som oftest ere iklædte billedlige Former og metaforiske Fremstillinger, maaske let forstaaelige for Orientens Folk, men ofte ufattelige for den almindelige Læser i disse Lande. Ikke desmindre, naar en guddommelig Meddelelse er given paa en billedlig Maade, søger man almindeligvis at finde dens Mening, saaledes i Peters Syn om Dugen med de firføddede Dyr, Ezekiels Profetier, Johannes Aabenbaringer og lignende Tilkjendegivelser, medens i andre Tilfælde Meningen er skjult eller beseglet, indtil den bestemte Tid kommer til dens Udlæggelse. Men alle disse hentyde til virkelige Ting, Personer og Tildragelser.

Mange af Aabenbaringerne af Guddommen bleve uden Tvivl givne ved guddommelig beskikkede Engle, der skulde repræsentere Guds Person. En Sammenligning af en Del Skriftsteder vil let bevise dette. Da Jacob brødes med en „Mand", som rørte ved hans Hofteskaal, siger han: „Jeg haver set Gud Ansigt til Ansigt, og min Sjæl er frelst". (1. Mos. 32, 24.—30.) Men naar Jacob selv taler om det Væsen, som har ledet ham hans hele Liv, benævner han ham „den Engel, som mig haver igjenløst fra alt Ondt". (1. Mos. 48, 15.—16.) Den samme Tanke optages i Hoseas 12. 3. og 2. Mos. 13, 2., hvor vi læse: „Og Herren gik for dem, om Dagen i en Skystøtte og ledte dem paa Vejen, og om Natten i en Ildstøtte at lyse for dem, at de kunde vandre Dag

og Nat." I 2. Mos. 14, 19. kaldes denne Person „en Guds Engel". Denne Engel nævnes ofte som „Abrahams, Isaaks og Jacobs Gud" og var autoriseret til at bruge det hellige Navn, hvilket kan ses i 2. Mos. 23, 20.—23., hvor det forklares saaledes, at Guds Navn „er midt udi ham".

Moses var særdeles benaadet af Gud ved at kunne samtale med ham i Tabernaklet og paa Bjerget, hvor han skuede en Del af hans Herlighed (2. Mos. 33, 11.—23.), men der er en Beretning angaaende Herrens Tilkjendegivelse for Moses, der undertiden bringer Tvivl til en Kritikers Sind, om det var virkelige Samtaler, han havde med Gud, hvorom Mosebøgerne berette. Det Væsen, som i 4. Mos. 12, 5.—8. kaldes „Herren". siger om Moses: „Jeg vil tale mundtlig med ham, og synligen og ikke i mørk Tale, og han skal beskue Herrens Lignelse". Ordet „Lignelse" mener man skal betyde, at Gud ikke er et personligt Væsen i Skikkelse af et Menneske; men lidt nærmere Overvejelse vil snart vise, at overfor dette Argument gjør det ingen Forskjel, om Gud virkelig talede til Moses eller andre Profeter i egen Person, eller om han sendte Væsener fra det Høje, som han havde givet sit Navn for at repræsentere ham. Moses saa' Guds „Lignelse", og paa den Maade blev den guddommelige Person tilkjendegivet, hvilket igjen harmonerer med Beretningen i 1. Mosebog, at Gud skabte Mennesket efter sin egen Lignelse og i sit eget Billede, og ogsaa med Jacobs 3, 9., hvor det siges, at Mennesket er gjort efter Guds Lignelse. Paulus siger i 1. Kor. 11, 7., at Manden er Guds Billede og Ære.

Baade Gud Fader og Guds Søn giver sig undertiden tilkjende og taler ved og igjennem guddommelig beskikkede Sendebud. Aabenbaringen til Johannes paa Patmos blev given ved en Engel, som talede for baade Faderen og Sønnen. (Aab. 1, 1.; 22, 8.—9.). Den Helligaand, som er den tredie Person i Guddommen, var bemyndiget og sendt af Jesum Kristum, da han opfoer til det Høje for at indtage sin Plads ved Faderens højre Haand, og den skulde repræsentere baade Faderen og Sønnen, og Guds Aands Stemme var uden Tvivl Guds Røst, ligesom det er i Dag i Oprettelsen af himmelsk Kommunikation for at opfylde de gamle Profeters Forudsigelse i Johannes 14, 15.

Der siges i det nye Testamente, at „ingen Mand har nogen Tid set Gud"; men i det gamle Testamente findes der mange Beretninger om, at Gud viste sig for Mænd, og i 2. Mos. staar der jo udtrykkelig, at Gud talede med Moses Ansigt til Ansigt. Dog findes der ingen Modsigelser heri, naar vi kun forstaa det ret. I Johannes 1, 18. siges: „Ingen har nogen Tid set Gud, men den Enbaarne, som er i Faderens Skjød, har forklaret ham." Dette tilkjendegiver, hvem det Væsen er, som af Hebræerne blev kaldt Jehova. Han var i Begyndelsen hos Gud, og han var Gud. Han var det fuldstændige Udtryk, Billede og Tilkjende-

givelse af Faderen. Alle Mennesker ere skabte i Guds Billede; men Jesus er det udtrykte Billede af Guds Person (Heb. 1, 3.). Derfor var han som Jehova en Legemliggjørelse af Alt, hvad der var guddommeligt. „Guddommens Fylde er i ham." Derfor kunde han vise sig som Abrahams, Isaaks og Jacobs Gud, men naar det behagede ham, kunde han sende en Engel og give ham sit Navn, saa at denne med fuld Ret kunde repræsentere Gud overfor de dødelige Mennesker.

Som vi have forklaret, kunne endvidere disse guddommelige Væsener komme til Mennesker i Kjødet i deres egen Persons Udseende eller vise sig i Syner saa virkelige, at det kan betragtes, som om de selv havde været til Stede i deres virkelige og substantielle Legemer; men i ethvert Tilfælde vil Budskabet, der er meddelt, Tildragelsen, der er forudfortalt, eller Herligheden, der er fremstillet, være af lige saa stor Ægthed og have lige saa stor Betydning. Der gives guddommelige Drømme, men der gives ogsaa Drømme, der ere fuldstændig værdiløse, Sindets Vandring under Søvnen, uden Betydning og Mening. Et aabent Syn er af en helt forskjellig Karakter, og naar det kommer fra Gud, er det klart, udtryksfuldt og frugtbringende ved Undervisning og Oplysning til Menneskets Gavn uden at være Luner eller Indfald af en usund Indbildningskraft. Et saadant guddommeligt Syn vil forekomme ligesaa virkeligt, som en fysisk Gjenstand kan opfattes med det naturlige Syn. Dog kan det ses med det aandelige Øje, uden at nogen af dem, der ere i Nærheden, kan se Noget.

Naar Mænd have set Gud, hvorom der berettes i hellige Skrifter, bleve de saaledes paavirkede, at de vare „aandelige". Derfor er det Sandhed, at ingen almindelig, naturlig „Mand har nogen Tid set Gud"; thi naar nogen Dødelig er bleven gjennemtrængt med Guds Kraft og saaledes indsvøbt i Guds Aand, at han kan taale at se Gud, er han fuldstændig forvandlet. Men endda kan et Menneske i den Forfatning ikke udholde Fylden af Guds Herlighed og leve i Kjødet.

Alle Tilkjendegivelser af den Almægtiges Nærhed, Kraft, Englebetjening, Syner, Drømme og Aandens Gaver tilhøre Menneskene lige saa meget i Dag, som de nogensinde have gjort i denne Jords Historie. De ere blevne nydte og nydes nu ved Guds Naade i Forhold til Guds Børns Behov i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, oprettet ved Aabenbaring for at fuldstændiggjøre Tidernes Fyldes store Husholdning, i hvilken enhver Velsignelse og guddommelig Kommunikation, som tilhører Menneskene, skal blive samlet til Et ved dem, der ere i Kristo, inden hans Komme, som var, som er, og som bliver en Gud for evig.

Missionspræsidentens Besøg i Jylland.

Missionspræsident Andrew Jenson aflagde i Ugen 1. til 8. Marts et Besøg i Aarhus og Aalborg Konferencer, under hvilken han i Forening med de respektive Konferencepræsidenter Andrew H. Andersen og Isaak A. Jensen og andre Zionsældster afholdt Møder i Odense, Aarhus, Randers, Frederikshavn og Aalborg. Paa et Par Undtagelser nær vare disse Møder vel besøgte af Hellige og Fremmede, og en rig Fylde af Guds Aand var udgydt over baade Talere og Tilhørere, som lyttede med stor Opmærksomhed til det, der blev forkyndt dem. Præs. Jenson agter under sit Ophold i disse Lande at tilbringe en stor Del af sin Tid med at besøge Missionens forskjellige Konferencer og Grene for at prædike Evangeliet baade offentlig og privat samt for at opmuntre de lokale Ældster til fornyet Nidkjærhed og Anstrengelse for at udbrede Sandheden blandt Danmarks og Norges Indvaanere.

„Jorden rundt“

er Navnet paa en Bog, der er forfattet af Missionspræsident Andrew Jenson, da han i Egenskab af Kirkens assisterende Historiker foretog en Rejse omkring Jorden i Aarene 1895—1897. I et tydeligt og livfuldt Sprog gjengiver han, hvad han har set og oplevet, hvilket yderligere belyses ved 96 gode Illustrationer og et Palæstinakort. Bogen er ikke alene interessant at læse, men den er tillige en Kilde til Undervisning og Lærdom. Den vil kunne faas paa de respektive Konferencekontorer for den billige Pris af 3 Kr. med Tillæg af Postporto for Udenbysboende.

Besøg paa Sandwichøerne.

Kirkens Præsident, Joseph F. Smith, forlod i Forening med en Del af sin Familie og præsiderende Biskop Chas. N. Nibley med Familie Salt Lake City den 18. Februar for at aflægge et Besøg paa Sandwichøerne i det stille Hav. Turen og Opholdet paa Øerne frem og tilbage vil medtage 6 Uger; den største Del af Rejsen vil foregaa over Havet. Præs. Smith har gjentagne Gange udført Missioner til disse Øer og taler Sproget som en Indfødt; han er velkjendt og højt elsket af de Hellige der.

En kort Beskrivelse over denne Mission vil maaske interessere vore Læsere. De første ti af vore Ældster landede i Hovedstaden Honolulu

Torsdag den 12. November 1850, samme Aar som Apostel Erastus Snow ankom til Kjøbenhavn i Juni.

Sproget paa Sandwichøerne vanskeliggjorde meget Missionsarbejdet der, men de indfødte af Befolkningen annammede Budskabet med Beredvillighed og Glæde, saasnart de fik det at høre i deres eget Tungemaal og Evangeliets rige Gaver og Velsignelser kom i rigt Maal de Troende til Gode. Antallet af de Indfødte paa den hele Øgruppe udgjør omtrent 30,000, af hvilke nu henved 8,000, eller 1/3, have forenet sig med Jesu Kristi Kirke, og Arbejdet gaar stadigt frem, saa at der er lyse Udsigter til, at hele den indfødte Befolkning inden længe vil slutte sig til vort Samfund, da den med Tilfredshed har erfaret, at Mormonernes Lærdomme er praktiske, og at deres Religion sikrer baade timelig og aandelig Frelse.

Mormonkirken har ved sine Repræsentanter lært Folket paa disse dejlige Øer, hvorledes de kunne udnytte baade Land og Vand til størst mulig Nytte, saa at de kunne blive uafhængige og lykkelige. Istedet for at emigrere til Utah tilraades det dem at opbygge deres eget lille Zion blandt dem selv, hvor Klimaet og Sæderne ikke ere fremmede for dem. De have nu florerende Konferencer og Grene, og deres Hovedsæde Laie er et af de smukkeste Forsamlingshuse, som findes i hele Verden udenfor Zion. Folket er baade i fysisk- og mental Henseende en nobel Race af gamle Israel, og Ærlighed, Gjæstfrihed og Godgjørenhed ere stærkt fremtrædende Karaktertræk hos dem. Præs. Smith vil glæde alle de Hellige og Ældsterne paa disse Øer meget ved sit Besøg, og han vil selv samle nye Kræfter til atter at tage fat paa sit ansvarsfulde Arbejde, naar han kommer tilbage til Aprilkonferencen.

Under hans Bortrejse ledes Kirkens Affærer af hans to Raadgivere, John R. Winder og Anton H. Lund.

Kjøbenhavns Sangkor

gav Fredag Aften den 26. Marts en udmærket Aftenunderholdning under Ledelse af Ældste L. M. Sørensen som Dirigent. Et rigt og interessant Program blev udført bestaaende af Sang, Musik og Deklamationer. Salen var overfyldt baade paa Gulvet og i Galleriet, og Alle følte, at de havde nydt en behagelig Aften. Naar saa tages i Betragtning, at Korets Medlemmer alle ere Mænd og Kvinder, der hver Dag maa arbejde for deres Brød, er det dobbelt rosværdigt at se deres Interesse for Sang og Musik.

Niels Peter Nielson junior,

Missionssekretær for den skandinaviske Mission, er født i Salt Lake City, Utah, den 14. Oktober 1884. Da han var fem Aar gammel, flyttede hans Forældre til Pocatello, Idaho, hvor han siden voxede op og modtog sin Uddannelse i Stadens offentlige Skole; i 1903 fik han ved Brigham Youngs Collegium i Logan, Utah, bedste Karakter i Handelsvidenskab. Han indtraadte derefter som sin Faders Kompagnon i en større Handelsforretning og beklædte Stillingen som Bogholder. Ældste Nielson lod sig allerede i en tidlig Alder benytte i kirkelige Tjenester; han blev saaledes i Januar 1904 kaldet til at indtage en Plads i Pocatello Stavs Søndagsskolers Bestyrelse, og senere blev han Bestyrelsens Sekretær. Denne Stilling beklædte han, indtil han modtog et Kald fra Kirkens Første Præsidentskab til at udføre en Mission til Skandinavien. Han forlod som Følge heraf Salt Lake City den 20. Juli 1907 og ankom til Kjøbenhavn sammen med 7 andre Ældster den 12. August. Herfra blev han beskikket til at virke i Trondhjems Konference, Norge, og fik anvist Røros Gren til Arbejdsmark; her virkede han et Aar ved at uddele Skrifter og ved at prædike i Byen og de omliggende Bygder. Dette gav ham en udmærket Lejlighed til at studere baade Sproget og Folkelivet i det nordlige Norge. Han blev derefter forflyttet til Kjøbenhavn i August 1908 og blev af Missionspræsident Søren Rasmussen beskikket til at overtage Pladsen som Missionens Sekretær efter Ældste N. C. Christensen junior, der løstes med Tilladelse til at rejse hjem. Broder Nielson er en dygtig Kontormand, samvittighedsfuld og flittig i sit Embede, beskeden og fordringsløs i sin Optræden og venlig i sin daglige Omgang. Hvis han fortsætter, som han har begyndt,

N. P. Nielson Jr.

kunne vi forudsige ham en lys Fremtid, og at han i mange Aar vil kunne virke og arbejde i sit Folks og Guds Kirkes Interesse, hvor som helst hans Virkekreds end bliver.

Mormonismen og Præsterne i Esbjerg.

Præsidenten for Aarhus Konference, Andrew H. Andersen, sender os en Beretning om et nylig aflagt Besøg i Esbjerg, hvor der mellem ham, 3 lutherske Præster og en Methodistpræst førtes en hed Debat, i hvilken baade Pressen og Publikum tog livlig Del. Da det uden Tvivl vil interessere vore Læsere at gjøre nærmere Bekjendtskab med Enkelthederne i denne Episode, ville vi lade Præs. Andersen selv fortælle:

„Torsdag den 4. Marts afholdt jeg et Møde i Afholdshjemmet, hvor omtrent 130 Personer vare til Stede, og hvor jeg talte over Emnet: „Mormonismens Mission i Verden". Ved Mødets Slutning bekjendtgjorde Pastor Bjerring, som var kommen til Stede, at han vilde holde et Møde for at afsløre den virkelige Sandhed angaaende Mormonismen; Tiden og Stedet for et saadant Møde vilde blive bekjendtgjort i Byens Blade. Fredag Aften den 12. blev bestemt til Mødets Afholdelse i Missionshusets smukke og store Sal, der kan rumme henimod 900 Mennesker, og nævnte Aften var hvert eneste Sæde og hver eneste Plads optaget.

Pastor Bjerring indledede Mødet med 20 Minuters Oplysning angaaende „Mormonismens Oprindelse", som det behagede ham at kalde det, hvorefter Pastor Bruun i andre 20 Minuter angreb nogle af Mormonismens Lærdomsprincipper. 2 Præster og 3 andre Lutheranere brugte derefter hver en Del af 20 Minuter til at angribe „Mormonismen", og saa blev der endelig tilstaaet mig 20 Minuter til at modbevise alle deres bitre Angreb og uhøviske Beskyldninger. Jeg anvendte Tiden efter bedste Evne, og idet jeg appellerede til Tilhørernes Sympati og Frisind, gjorde jeg opmærksom paa, at vi rejse ligesom Frelserens Sendebud i fordums Dage — uden Pung og Taske, uden Løn eller Godtgjørelse, og at Hensigten med vor Virksomhed iblandt Folket var at udbrede Kristi Evangelium saaledes, som vi ærligt og oprigtigt ere komne til at forstaa det ved at læse de hellige Skrifter. Ligeledes henledte jeg Opmærksomheden paa de mange og forskjellige religiøse Samfund i vor Tid, der indbyrdes bekjæmpe hinanden, hvorved Kristi sande Disciples Kjendemærke, Enighed, ganske udelukkes. Jeg sluttede mine Bemærkninger med at meddele Tilhørerne, at Tiden, der var tilstaaet mig, var aldeles utilstrækkelig til blot tilnærmelsesvis at kunne imødegaa de mange Udtalelser, der vare fremkomne, men jeg indbød Alle til et Møde den følgende Aften, hvor jeg da vilde indhente det Forsømte.

En kort Tid blev derefter anvendt til Diskussion angaaende Spørgsmaal af ringere Betydning, hvori jeg vandt Sejren ved en sindig og høflig Optræden, hvorimod Præsterne blev heftige og i den Grad vrede, at en af dem, Pastor Bruun, endog udskjældte mig personlig og mit Folk med stygge Navne og udslyngede Ukvemsord til Højre og Venstre, hvilket dog, til hans egen store Ydmygelse, straffedes med Tilhørernes Mishagsytringer og Foragt. Mødet hævedes under en meget oprørt Sindsstemning.

Den følgende Aften, 15. Marts, præcis Kl. 8, aabnede vi vort Møde i Spangsbergs Koncertsal, der var lejet for Aftenen for 25 Kr. Denne rummelige Sal var fyldt til Trængsel, baade Gulvet og Gallerierne; der maa have været mindst 800 Mennesker til Stede. Nu var det min Tur! I 2½ Time talte jeg til en af de mest opmærksomme Tilhørerskarer, jeg nogensinde har set, og besvarede de forskjellige Angreb, som Tiden den foregaaende Aften ikke tillod mig at imødegaa. Netop som jeg sluttede, rejste Pastor Bruun sig, og rystende af Harme forlangte han Ret til at tale, hvilket jeg ikke fandt nogen Grund til at indrømme ham, da han i Strid med alle Regler og god Tone ikke havde anmodet om mit Samtykke dertil. Heller ikke kunde jeg lægge Beslag paa Tilhørernes Taalmodighed længere, hvorfor jeg ønskede at slutte mit Møde med Affyngelse af en Salme og ved at opsende en Bøn; naar dette var sket, havde jeg Intet at sige, selv om han vilde holde ud den hele Nat. Men saa kom han uden videre op paa Talerstolen, stillede sig ved min Side og begyndte at raabe som en gal Mand, hvorfor jeg mildt, men bestemt satte ham ned og bad ham blive paa sin Plads; dette forbitrede ham imidlertid end mere, saa at han aldeles rasende stormede ud af Salen og raabte og skreg, at han Mandag Aften vilde afholde et Møde i det samme Lokale.

Mandag Aften den 15. Marts kom. Der var pakfuldt Hus, og Trængselen blev saa stor, at man fandt det nødvendigt at henlægge Mødet til Spangsbergs Teater-Sal, der ogsaa blev overfyldt, og Mange maatte staa udenfor. Pastorens Angreb gjaldt naturligvis vore Lærdomsprincipper, og for Usandsynligheder, Hadefuldhed og Modbydelighed er det vanskeligt at finde et Sidestykke hos en kristen og hæderlig Mand, sig da intet om en Præst. Denne Tirade varede omtrent en Time, hvorefter 2 Timer anvendtes til Diskussion, hvorunder det tydeligt viste sig, at jeg havde Flertallet af Folket paa min Side. De mindedes nemlig Aftenen i Missionshuset. „Aftenunderholdningen" afsluttedes med, at Præsterne fik en vis Politiker til at hjælpe sig. Men han syntes ynkelig uvidende om parlamentariske Regler for Diskussioner, idet han vendte tilbage til allerede drøftede Spørgsmaal o. s. v., og han sluttede med den for Præsterne lidet smigrende Finale, at det var en let Sag at bevise Alt fra Biblen, der, som Martin Luther selv havde sagt om den, var en „Kjætterbog". Disse bombastiske Bemærkninger fra en Mand,

til hvem Præsterne havde sat saa meget Liv, at han var benyttet som Allieret, fremkaldte larmende Hurraraab fra Forsamlingen, medens Præsterne sikkerlig følte sig pinligt berørte ved et saadant „Mistillidsvotum" fra deres Menighedslemmer. Angaaende Mormonismen sagde den samme Herre, at den som Religion er upraktisk i vor moderne og oplyste Tidsalder. Derpaa tog jeg Anledning til at sige til Folket, at det saa' slemt ud for Præsterne og deres Sag, dersom de ikke længere kunde forsvare Kirken uden at tye til saadanne Redskaber, hvorfor jeg vilde ende min Diskussion med dem og bekjendtgjøre, at jeg vilde afholde Møde den paafølgende Aften i Koncertsalen, og at det vilde blive fredeligt i enhver Henseende, samt at Emnerne at tale over vilde blive: Evangeliets Gjengivelse, Kirkens Organisation og Daab for de Døde, hvilke Læresætninger vare blevne saa skarpt angrebne uden at give mig Tid til Gjensvar.

Tirsdag den 16. Marts. Aftenen kom, og da Mødet aabnedes, var Salen overfyldt, der var maaske 750 Mennesker tilstede. Vi havde et godt Møde, hvor jeg i 2 Timer syntes at interessere Tilhørerne, som forholdt sig aldeles rolige. Saa nær, som vi kan finde ud, er Publikum vel tilfreds med Udfaldet af den Agitation og Strid, som ved Præsternes fejlslagne Beregninger og daarlige Dømmekraft var paabegyndt af dem, og aldeles ikke af os. Vor Sejer bør maaske ikke saameget tilskrives vore Bibelargumenter som den bitre, voldsomme, næsten vilde og uhøviske Optræden i Tale og Handling fra Præsternes Side, der havde en hæmmende Indflydelse paa den Alvorsaand, som altid bør karakterisere saadanne Møder, hvor Guds Ord og hans Villie angaaende Guds Børn gjøres til Gjenstand for offentlig Behandling.

Baade de Hellige og vore Venner i Esbjerg ere glade over den Sejr, der saaledes tilfaldt os, hvilket tydeligt gav sig til Kjende ved Slutningen af Mandags-Aften Mødet, da den Methodist, som var Deltager i Striden, fremstod og sagde, at han ikke kunde undlade at beundre Mormonmissionærens Dygtighed og Talent i at forsvare sin Sag; „men", sagde han, „en daarlig Sag behøver en god Advokat".

Vi have nu besluttet herefter at afholde vore Møder i Esbjergs Afholdshjem og forvente, at Mange ville besøge disse Sammenkomster og undersøge for sig selv, hvad Mormonismen lærer, da Præsterne selv vise deres Uvidenhed desangaaende i en opsigtsvækkende Grad. Det er sikkerlig længe siden, at Noget har frembragt et saadant Liv og Røre i Esbjergs travle By som dette, og dersom Nogen er af den Mening, at Mormonismen er død, da vil han let komme ud af sin Vildfarelse ved at læse Referaterne i Esbjergs Dagblade angaaende de 3 Dages Kamp mellem en eneste Mormonmissionær, uden theologisk Dannelse og med et ufuldkomment Sprog, og 4 højlærde Theologer, der nyde en stor aarlig Løn fra Staten og deres Menigheder for at fungere som Sjælehyrder. Jeg føler mig i Taknemligheds gjæld til „Social-Demokraten" i Esbjerg,

der saa frisindet refererede Mødernes Forløb. Vi have det Haab, at der maa komme noget Godt ud af Mødet mellem Mormonismen og Præsterne i Esbjerg."

Foruden Foranstaaende ere vi ogsaa i Besiddelse af de forskjellige Dagblade i Esbjerg, der indeholde Referater angaaende det Forefaldne, men Pladsen tillader os ikke denne Gang at uddrage noget af dem i „Stjernen"; kun ville vi gjengive nogle Linier fra Præsternes Organ, der har til Hensigt at lægge Skylden for det daarlige Udfald paa Socialisterne. Bladet siger nemlig: „Det Møde, som i Aftes afholdtes i Missionshuset om Mormonismen, havde samlet fuldt Hus, og Mødet fik et overordentlig livligt Forløb, dels fordi en af de Udsendinge fra Mormonstaten, som for Tiden opererer her paa Egnen, var mødt, dels fordi der i Forsamlingen var et ikke helt ubetydeligt Antal valgbitre Socialister, der søgte at svale deres Harme ved at give Mormonen deres kraftige Tilslutning". Socialisterne have uden Tvivl Forstand nok til at skjelne mellem Ven og Fjende! Red.

Foraarskonferencen i Kjøbenhavn

tog sin Begyndelse i Missionshusets store Sal Lørdag den 27. Marts Aften Kl. 8. Tilstede vare: Missionspræsident Andrew Jenson, Redaktionssekretær Oluf J. Andersen, Konferencepræsident James J. Larsen og de 27 i Konferencen arbejdende Missionærer samt som Besøgende: Konferencepræsident Andrew H. Andersen fra Aarhus; ialt 31 Ældster fra Zion samt mange Hellige og Venner.

Salmen: „Vi glædes og frydes i Sang med hverandre" blev afsungen; Aabningsbønnen opsendtes af Ældste Oluf J. Andersen, og derefter blev Salmen: „Morgenrøden Straaler bryde" sungen.

Præs. Larsen bød de Forsamlede Velkommen og udtrykte sin Glæde over den herlige Lejlighed, vi nu paany havde til at mødes i Konference; han haabede, at vi maatte nyde en Fest sammen. Grensforstanderne afgave dernæst Rapporter angaaende Stillingen i deres respektive Grene: Jørgen Madsen over Lolland og Falster med Hovedsæde i Nykjøbing; Ferdinand A. Petersen over Bornholm med Hovedsæde i Rønne; James Larsen over Sydvest-Sjælland med Hovedsæde i Slagelse; Niels P. Jeppesen over Nordvest-Sjælland med Hovedsæde i Holbæk; James O. Petersen over Nordøst-Sjælland med Hovedsæde i Helsingør og Jens Mikkelsen over Sydøst-Sjælland med Hovedsæde i Roskilde. Forannævnte Brødre have i Forening med deres Medarbejdere omdelt en Mængde Skrifter og Bøger, afholdt mange Forsamlinger og søgt at gjøre Menneskene bekjendte med det Budskab, vi have at bringe. De Hellige ere som Regel gode, exemplariske Mennesker, der bære Troens Frugter, og Befolkningen som et Hele er venligsindet og fredelig, saa at, selv om Fremgangen ikke kan kaldes særdeles stor, ere Udsigterne for Fremtiden dog lovende.

Til Afvexling blev Salmen: „Naar Synden vil mit Sind besnære" sungen, hvorpaa Præs. Jenson benyttede Resten af Tiden til at give en overmaade interessant statistisk Oversigt over Mormonismens Vært og Trivsel i Danmark siden den 1. Januar 1851, da den første Ældste i dette Land blev ordineret ved guddommelig Fuldmagt, hvorledes siden Konferencens Organisation den 21. Nov. 1851 med saa Medlemmer mangfoldige Tusinder ere tillagte Menighederne og samlede hjem til Vestens Bjergedale i Amerika, og hvorledes nu Hundreder af deres Sønner komme tilbage til disse Lande med Bud til Slægt og Venner om, at Gud virkelig igjen har talet til sine Børn paa Jorden. Han oplyste dernæst, at Kirken er voxet og tiltaget overalt paa Jorden, saa at den i Dag bestaar af 59 Staver med henimod 700 Wards i Zion og 21 Missioner omkring i Europa, Asien, Afrika, Amerika og Australien med et samlet Medlemsantal af mere end 350,000. Intet andet Religionssamfund paa Jorden har i det samme Tidsrum mødt saa megen Modstand, men heller ikke udfoldet en saadan Livskraft som netop Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Mødet sluttede med Salmen: „Hav Tak for Profeten, du sendte." Taksigelse af Præs. Larsen.

Søndag Morgen Kl. 10 havde Søndagsskolerne Konference, hvor Rapporter aflagdes om de Skoler, der vare organiserede, af hvilke Kjøbenhavn viste højst rosværdige Resultater. Forstander for Kjøbenhavns Skole, Thorvald Petersen, lod derpaa udføre et udmærket Program, hvori fire af Skolens Klasser fik Lejlighed til at vise, hvad Flid og Samarbejde kan bringe det til, og Lærere, Lærerinder og Børn fortjene alle den højeste Ros. Til Slutning talede Ældste Oluf J. Andersen og Præs. Andrew Jenson til Skolen, roste den for det gode Arbejde og opmuntrede Bestyrelsen, Forældre, Børn samt Lærere og Lærerinder til fortsat Virksomhed i den største af alle Missioner, nemlig Børnenes Lærdom og Opdragelse.

Eftermiddag Kl. 2. Mødet aabnedes med Salmen: „Nu Israels Gjenløser vor eneste Lyst", Bøn af omrejsende Ældste Hans C. Hansen, derefter Salmen: „Stor Herren er, og til hans Pris vi synge højt og fro." For at give hver af de i Konferencen virkende Ældster, der ikke havde talt i Møderne, Lejlighed til at fremstille sig for Folket og udtale nogle af de Følelser, der bevægede sig i deres Bryst, blev der stillet nogle faa Minuter til hvers Raadighed. Følgende Brødre fremstillede sig: Hans C. Hansen, Robert Andersen, Marius Simonsen, Joseph W. Petersen, Carl Christiansen, Niels Jensen, Joseph S. Nielsen, Joseph S. Beard, Carl H. L. Jensen, Peter H. Westenskow, Alfred A. Johannesen, Hans C. Hansen, Niels P. Nielsen junior, Lauritz M. Sørensen, Joseph Olsen, John Gotfred Hansen, Hans P. Andersen, Carl Nelson, Cleam Paulsen og Frederik Jørgensen. Det var særdeles interessant at høre de varme Følelser og de kraftige Vidnesbyrd, som disse Brødre udtalte i den korte Tid, og hver især af dem bevidnede sin Glæde over sit Arbejde og sin Villighed til at fortsætte, saalænge Herren ved sine Tjenere fandt det gavnligt at benytte dem i Missionsmarken, hvilket for de Tilstedeværende var et stærkt Bevis paa vore Missionærers Ærlighed og uegennyttige Selvopofrelse for deres Religion.

Præs. Larsen præsenterede derpaa Præs. A. H. Andersen fra Aarhus. Han tog til Text: „Gode Mester! hvad skal jeg gjøre, at jeg kan arve det evige Liv?" Han udviklede paa en klar og overbevisende Maade Nødvendigheden af at tage Jesu egne Ord som vor Saligheds Rettesnor; alle Menneskelærdomme og Vedtægter ere aldeles værdiløse; thi selv hos den unge, rige Mand, der med Sandhed kunde svare Mesteren, at han havde holdt Budene lige fra sin Ungdom af, fattedes der Noget, det største og mest nødvendige, at løsrive sit Hjerte fra det, som hører denne Verden til, og tage Korset og følge sin Frelser.

Præs. Jenson gjorde derpaa nogle Slutningsbemærkninger og omtalte vore Missionærers Værd samt vor Virksomhed baade ude og hjemme.

Mødet hævedes med Afsyngelse af Salmen: „Jorden med sit Blomsterflor". Taksigelse af Frederik Jørgensen.

Aften Kl. 7 var Salen fyldt til Trængsel. Mødet aabnedes med et Oratorium: „Priser vor Gud", Bøn af J. G. Hansen, hvorefter Koret sang: „I det Fjerne, o Gud, har du samlet". Præs. Larsen oplæste derpaa den statistiske Rapport for det sidst forløbne Halvaar som følger: Antal Missionærer i Konferencen 27, Skrifter uddelte 100,023, Bøger 2,594, Fremmedes Hjem besøgte 84,481, Evangeliske Samtaler 4,045, Døbte 31, Ordinerede 10, Børn velsignede 10, Møder afholdte 331. Han udtalte sin Tilfredshed med Brødrenes Arbejde og var forvisset om, at det vilde bære Frugt i sin Tid. Han dvælede derefter ved nogle af Evangeliets første Principper og Nødvendigheden af at efterleve dem.

Ældste Oluf J. Andersen var den næste Taler. Han sagde, at han havde tilhørt denne Kirke, siden han var 16 Aar gammel, da han imod Forældres, Slægts og Venners Ønske annammede denne upopulære Tro, og efter 44 Aars aktiv Tjeneste under forskjelligartede Forhold følte han sig i Dag mere taknemlig end nogen Tid før i sit Liv for det Lys, han havde annammet, de Prøver, han i Fællesskab med Guds Folk havde gjennemgaaet, og den Tillid og Naade, som Gud og hans Tjenere havde bevist ham, saa at han nu atter havde Lejlighed til at løfte sin Røst til Forsvar for Sandhed og Ret, og det var hans Hensigt for Resten af sine Dage at bruge Mund og Pen til at oplyse sine Medmennesker om, at Gud har aabenbaret et Evangelium, der bringer baade timelig og aandelig Frelse. Frihedens Surdejg gjærer i de hæderlige Klasser af Samfundet, blandt Saadanne, som maa æde deres Brød i deres Ansigts Sved, og mange ere de, som løfte deres Hoved og kræve Ret til ikke alene at tænke frit, men ogsaa til at tale og handle frit. Mormonismen er netop en saadan religiøs Forfatning, som gjør hver Mand og Kvinde baade uafhængige af den offentlige Mening og modige nok til at dyrke Gud i Overensstemmelse med deres Samvittigheds Bydende. Disse ere de eneste Principper, der ville udkjæmpe Kampen med falske Lærere og lejede Gejstlige, som sætte mere Pris paa fede Embeder end paa Menneskers Sjæle, over hvis Velfærd de ere satte til at vaage.

Koret sang: „Hvor herligt er Zion". Derpaa fremstod Præs. Jenson og foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse, hvilket enstemmigt vedtoges. Han oplæste ogsaa Ældsternes Beskikkelse, som følger: James J.

Larsen, Præs. for Kjøbenhavns Konference samt Forstander for Kjøbenhavns Gren med Fredrik Jørgensen som Sekretær; til at virke i Grenen: Joseph W. Petersen, Joseph M. Olsen, Hans P. Andersen, Cleam Paulsen, Carl C. Nelson, John Gotfred Hansen, Joseph S. Beard, Lauritz M. Sørensen, Peter H. Westenskow og Ferdinand A. Petersen.

Nordøst-Sjællands Gren: James O. Petersen og Hans C. Hansen (fra Salem, Idaho) med Hovedkvarter i Helsingør;

Sydøst-Sjællands Gren: Hans Mikkelsen og Joseph S. Nielsen med Hovedkvarter i Roskilde;

Nordvest-Sjællands Gren: Carl H. L. Jensen og Alfred A. Johannesen med Hovedkvarter i Holbæk;

Sydvest-Sjællands Gren: Jørgen Madsen og Marius Simonsen med Hovedkvarter i Nykjøbing;

Bornholms Gren: Niels P. Jeppesen og Hans C. Hansen (fra Weston, Idaho) med Hovedkvarter i Rønne. Det første Navn ved hver Gren er Navnet paa dens Forstander.

Hans C. Hansen (fra Tooele, Utah) omrejsende Ældste i den hele Konference.

Han benyttede Lejligheden til at forklare for de Tilstedeværende den Maade, hvorpaa vi i denne Kirke stemme over vore Embedsmænd; intet Samfund i Verden har større Frihed til at vælge eller forkaste, end vi som et Folk have. Han gik derefter over til sin Text Eph. 4, 11.: „Og han beskikkede Nogle til Apostler, Nogle til Profeter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere". Dette, sagde han, var den oprindelige Kristi Kirke, saaledes som han, Mesteren, selv oprettede og organiserede den. Der er ikke givet Menneskenes Børn noget mere fuldkomment Mønster end dette, og hvor der ikke i hans Tid fandtes en saadan Kirke, der fandtes ikke Kristi Lære, men hvis nogen Kirke i vor Tid mangler saadanne Embedsmænd og Anordninger, da er den heller ikke Kristi sande Kirke, hvad Navn, den end giver sig selv. Hvorledes er Verdens Stilling i Dag med Henblik paa Religionen? Jo, Folket har tabt al Tillid til sine Ledere, og i Lande som England, Tyskland og Skandinavien, hvor Folkekirken opretholdes ved Befolkningens Skatter, betragtes Præstelønnen som en Byrde og Ordets Tjenere som aldeles overflødige, ja, unyttige. Et Folk, der har tabt Tilliden til sine Ledere, mangler det, der alene kan gjøre det til et fremadskridende, stærkt og lykkeligt Folk. Lykkeligere er derfor de Sidste-Dages Hellige stillede; thi vi have fuld Tillid til vore Profeter, Apostle, Evangelister, Hyrder og Lærere, som Gud ved Aabenbaring har indsat i sin Kirke i vore Dage; naar vi ved vor Stemmegivning opløfte vor højre Haand mod Himmelen som et Tegn paa vort Bifald til at opholde disse Mænd i vor Tro og bedste Villie, saa ved vi, hvad vi gjøre, og i vor Morgen- og Aftenandagt bede vi for dem og lære vore Børn at gjøre ligesaa. Det er Aarsagen til, at disse vore unge Sønner fra Utah ere her i Dag og stræbe haardt for at lære Sproget, saa at de kunne fortælle Folket angaaende den Tro, deres Forældre annammede i disse Lande for mange Aar siden, og som gav dem Mod og Styrke til at udholde Prøver og Forfølgelser i deres Fædres Land.

Konferencen afsluttedes derpaa med en Sang af Koret: „I himmelsk Fred". Taksigelse af omrejsende Ældste Hans C. Hansen.

Mandag afholdtes Præstedømsmøde i to Afdelinger, i hvilke Missionærerne afgave deres individuelle Rapporter angaaende deres Virksomhed og udtalte deres personlige Følelser og Erfaringer samt overvejede de bedste Planer for Forfremmelsen af Herrens Værk i de respektive Distrikter. Mellem Møderne var der en Times Ophold, i hvilken alle Ældsterne bleve indbudte til et ægte svensk „Smörgåsbord" i Missionshusets Spisesal. Tiden i sidste Møde blev optaget af Præsidenterne Jensen, Larsen og Andersen samt Ældste Oluf J. Andersen til at raade og opmuntre Brødrene til fortsat Virksomhed, og Alles Hjerter fyldtes med Glæde og Tilfredshed over den udmærkede Aand, der gjorde sig gjældende paa Møderne.

Aften Kl. 8 afholdtes Nadvermøde, hvori de Hellige og Missionærerne deltoge, efter at Ældste J. Gotfred Hansen havde forklaret Betydningen af det hellige Maaltid. De lokale Autoriteter og Organisationer bleve derpaa foreslaaede til Opholdelse med enstemmigt Bifald, hvorefter Præs. Andrew Jenson og Folketingsmand F. F. Samuelsen talte til Forsamlingen om Hverdagslivets Pligter mod Gud og mod vor Næste. Broder Samuelsen bar et stærkt Vidnesbyrd angaaende de Velsignelser, han havde nydt ved at betale sin Tiende, og betonede Storheden hos en Kristi Discipel ved at opfylde selv de tilsyneladende mindste Pligter.

Tirsdag Aften Kl. 8 afholdt Ungdomsforeningerne deres Konference og udførte et righoldigt Program, hvis enkelte Numre alle vare vellykkede. Et Par af de unge Søstre, som talte om religiøse Emner, skilte sig saa godt fra deres Hverv, at det vilde have gjort enhver theologisk Kandidat Ære.

Onsdag Aften Kl. 8 holdt Præs. Andrew Jenson et overmaade interessant Foredrag, hvori han ved en levende Fremstilling af sine mangehaande Oplevelser fængslede sin store Tilhørerskare.

I Aften, den 1. April, gives en Afskedsfest for alle Ældsterne, inden de gaa til deres Arbejdsmarker. Den kvindelige Hjælpeforening arrangerer Festen. Baade de Hellige og deres Venner ere indbudte, og der forventes en god, festlig Aften.

Fred. Jørgensen,
Konference-Sekretær.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).